

屍人莊の殺人

ฆาตกร
บ้าน
พัก
คน
ตาย

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

มาตกร
บ้าน
พัก
คน
ตาย
—
屍
人
荘
の
殺
人

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

ฆาตกรบ้านพักคนตาย 屍人荘の殺人

อิมามุระ มาซาฮิโร เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

SHIJINSO NO SATSUJIN

Copyright © Imamura Masahiro 2017

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ตุลาคม 2561
พิมพ์ครั้งที่ 3 : สิงหาคม 2562
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไคฟูกุ-ลิท
บริษัท ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

อิมามุระ, มาซาฮิโร.

ฆาตกรบ้านพักคนตาย.-- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.
300 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทากาฮาชิ, กานตี เจเก, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-030-8

ประธานกรรมการบริหาร : จินตนา เถลิงชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ : อติณ เถลิงชัยกิจ

ที่ปรึกษา : ลัดดา วรสุมาวงษ์ นิเวษประ

บรรณาธิการบริหาร : วรุตม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล : วงศ์ศิริ สังขวาลี มียาจิ

บรรณาธิการเล่ม : นันทวัฒน์ สกกลกุล

วาดภาพและออกแบบปกฉบับภาษาไทย : Veerapat Pinyovitayawong

ศิลปกรรม : Vinussa

พิสูจน์อักษร : ศิริลักษณ์ เรือนเย็น, กัญจรี ชาญรอบ

ฝ่ายการตลาด : อัครณัฐ ชุมนุช

ฝ่ายขาย : มนูญชา ศิริวงษ์, อุดร ปิณฑุรักษ์

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์ : สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย : สายส่งสุภาพใจ บริษัท นึก ไทน์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระรามที่ 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

เนื่องในโอกาสที่นักเขียนได้รับรางวัล

ก่อนอื่นก็ต้องขอขอบคุณที่มอบรางวัลอายุภาวะ เทตส์ยะครั้งที่ 27 ให้แก่ผม

ผมมีความฝันตั้งแต่เด็กว่าอยากทำให้คนอื่นสนุกสนานไปกับจินตนาการของตัวเอง แต่ก็ไม่กล้าที่จะทำอะไรสักที ในที่สุดก็มีโอกาสได้ลองเขียนนิยายเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ปกติผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือหลากหลายแนว เวลาไปที่ร้านก็มักจะไปยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือแล้วเลือกซื้อเอาปึกที่ชอบหรือซื้อเรื่องที่น่าสนใจ

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงต้องบอกกล่าวไว้ก่อนว่าผมเองไม่ได้เป็นแฟนนิยายแนวสืบสวนจริงจังนัก คงจะไม่สามารถยึดจุดพูดได้ว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้ขนาดนั้น แต่การที่ผลงานซึ่งเขียนขึ้นมาด้วยใจรักได้รางวัลอันมีเกียรติครั้งนี้ จึงทำให้ผมได้เข้าใจว่างานนิยายสืบสวนแบบแนวทางต้นตำรับนั้นมีความลึกซึ้งและมีความอิสระกว่าที่คิดไว้มาก

วันเวลาที่ผ่านไปทำให้ผมรู้สึกได้ถึงความรักตอบรางวัลที่ได้รับเป็นอย่างมาก และจะก้าวต่อไปโดยที่ไม่ลืมความคิดเริ่มแรกที่ว่าอยากทำให้คนอื่นสนุกไปกับจินตนาการของตัวเอง

อิมามุระ มาซาฮิโระ

ผู้เขียน

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกปีวงการหนังสือญี่ปุ่นจะมีการจัดงานมอบรางวัลให้แก่หนังสือประเภทต่างๆ ซึ่งหนังสือที่ได้รับรางวัลก็เหมือนได้รับการการันตีคุณภาพว่าเป็นหนังสือที่ไม่ควรพลาด ยิ่งได้รับหลายรางวัลก็แสดงว่าหนังสือเล่มนั้นดีจริง ถ้ามีหนังสือจากนักเขียนหน้าใหม่ที่เขียนหนังสือเล่มแรกแล้วได้รับรางวัลชนะเลิศถึง 2 รางวัลและได้รับคำชมมากมายละ แสดงว่าหนังสือเล่มนั้นต้องพิเศษ ไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่งใช่ไหม

อิามูระ มาซาฮิระ เป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่เปิดตัวผลงานเล่มแรกด้วยนิยายแนวฆาตกรรมสืบสวนที่ชื่อว่า “ฆาตกรบ้านพักคนตาย” และด้วยหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะทำให้เขาได้รับรางวัลอันทรงเกียรติอย่างรางวัล Ayukawa Tetsuya (อายุกาวะ เท็ตสึยะ) ครั้งที่ 27 แล้ว ยังได้รับรางวัลและเกียรติยศมากมาย!!!

ด้วยการนำโครงเรื่องตามสโลแกนนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิมที่มีทั้ง Whydunit (ทำไม) Whodunit (ใครทำ) Howdunit (ทำอย่างไร) มาผสมผสานกับโครงเรื่องสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว ปมปริศนาที่ยากจะคาดเดา อีกทั้งเรื่องราวก็พร้อมจะพลิกผันได้ทุกเมื่อ จึงไม่น่าแปลกใจที่หนังสือเล่มนี้จะกลายเป็นที่จับตา และได้รับความชื่นชมสูงจากบรรดานักอ่านชาวอาทิตย์อุทัย

“ฆาตกรบ้านพักคนตาย” สูดยอตนิยายสืบสวนจากญี่ปุ่นที่เปิดศักราชใหม่ของนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม ซึ่งเราคัดสรรมาเพื่อนักอ่านชาวไทยโดยเฉพาะ

ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกไปอ่านโดยพลัน!

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น-ลิท

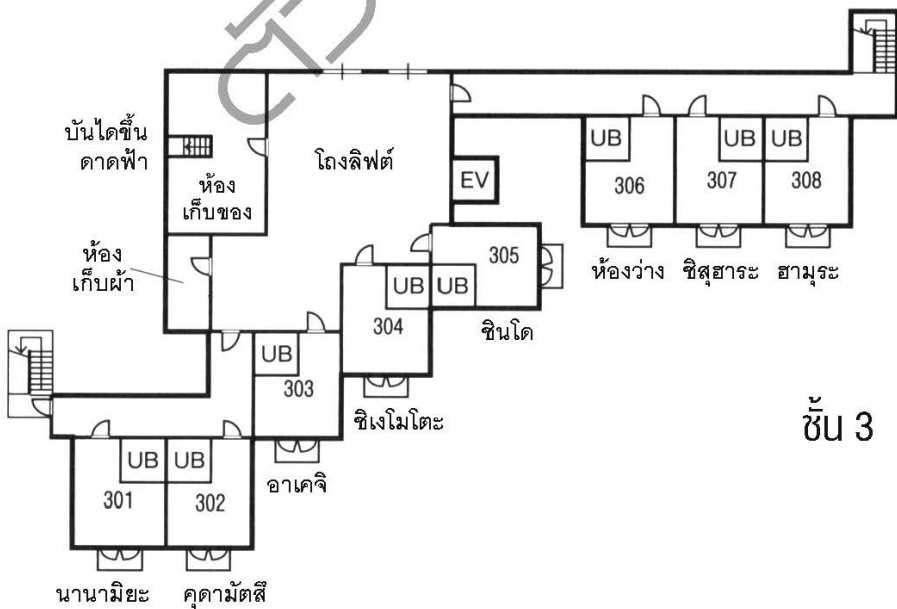
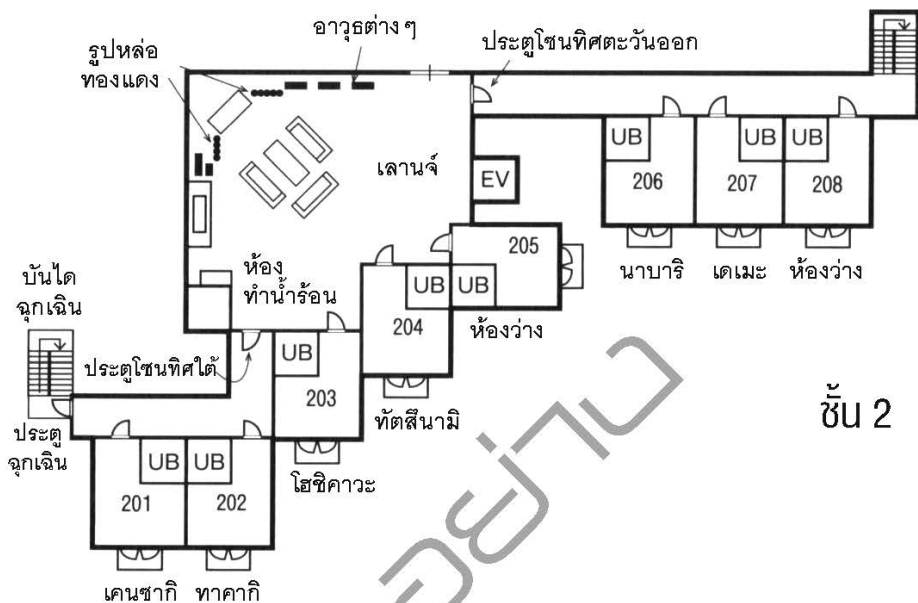
ชาตกรบ้านพักคนตาย

สารบัญ

บทที่ 1	การเจรจาที่แปลกประหลาด	12
บทที่ 2	บ้านซิม	31
บทที่ 3	งานเทศกาลซึ่งไร้การบันทึก	64
บทที่ 4	เหยื่อในวังวน	120
บทที่ 5	จูโจม	191
บทที่ 6	หอกจ้าวอันเย็นเยียบ	253
บทสุดท้าย		296

ผิงบ้านชีจิน

รายชื่อตัวละคร

ฮามุระ ยูซุรุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
อาเคจิ เคียวสุเกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค ประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ถูกขนานนามว่า “นักสืบโฮล์มส์ แห่ง ม.ชินโค”
เคนซากิ ฮิโรโกะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สาวน้อยนักสืบผู้คลั่งคลายคดีมาแล้วนับไม่ถ้วน
ชินโด आयุมุ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค ประธานชมรมวิจัยภาพยนตร์
โฮชิคาวะ เรกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมการแสดง เป็นคนรักของชินโด
นาบาริ สุมิเอะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมการแสดง มีนิสัยคิดมาก ขี้กังวล
ทาคากิ ริน	นักศึกษาปีที่ 3 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ สาวผู้เข้มแข็งไม่แพ้ผู้ชาย
ชิสุฮาระ มิฟูยุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ เป็นคนเงียบๆ เงียบร้อย
คุดามัตสึ ทาคาโกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ ชอบแต่งตัวสไตล์วัยรุ่นุ่น
ชิงโมโตะ มิตสึรุ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโค สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ เป็นแฟนพันธุ์แท้ ของภาพยนตร์ประเภทหนึ่ง
นานามิยะ คาเนะมิตสึ	อดีตสมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ของมหาวิทยาลัยชินโค ลูกชายเจ้าของบ้านชินจิน

เดเมะ โทบิโอะ

ทัตสึนามิ ฮารุยะ

คันโนะ ยูอิตะ

ฮามาซากะ โทโมโนริ

มาดาระเมะ เอ็ตตสึ

ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยชินโค เพื่อนของนนานามิยะ

ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยชินโค เพื่อนของนนานามิยะ

ผู้ดูแลบ้านชินจิ

รองศาสตราจารย์ภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ

แห่งมหาวิทยาลัยกิเซ็น

คหบดีแห่งเมืองโอคายามะ

ผู้ก่อตั้งสถาบันมาดาระเมะ

เรียน คุณเคนซาคิ ฮิรุโกะ

ผมหวังว่าคุณคงจะสบายดี ผมไม่ถนัดการพูดทักทายจึงขอเข้าประเด็นเลยก็แล้วกัน จากที่คุณได้จ้างให้เราตรวจสอบองค์กรหนึ่งที่คุณว่าสถาบันมาดาระเมะ จึงขอส่งรายงานการตรวจสอบให้ทราบ แต่ต้องขอออกตัวก่อนว่า จากมุมมองของผมซึ่งเป็นคนรวบรวมข้อมูล รายงานนี้มีความแปลกประหลาดผิดธรรมชาติชวนสงสัยอยู่ไม่น้อย ระหว่างที่ตามเรื่องอยู่ก็สับสนไปได้ถึงความลับสุดขั้วของฝ่ายความมั่นคงแห่งชาติเลยทีเดียว

ด้วยเหตุนี้ การตรวจสอบครั้งนี้จึงขอให้เป็นงานส่วนตัวของผมเอง ไม่ได้ทำในนามของบริษัท พนักงานคนอื่น ๆ ในบริษัทไม่มีส่วนรับรู้และเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น และขอให้คุณเก็บเรื่องรายงานนี้เป็นความลับ อย่าได้แพร่กระจายแก่บุคคลที่สามเป็นอันขาด และเมื่ออ่านจบแล้วขอให้ทำลายเอกสารนี้ทิ้งหมดด้วย

สถาบันมาดาระเมะ

สถาบันวิจัยที่ก่อตั้งขึ้นโดยคนบดีแห่งเมืองโอคายามะ ไม่ทราบช่วงเวลาก่อตั้งที่แน่นอนแต่ น่าจะเป็นช่วงหลังสงคราม ตั้งอยู่ในเมือง xx ของจังหวัดโอคายามะ ท่ามกลางหุบเขาห่างไกลจากชุมชน มีข้อมูลหลงเหลืออยู่ว่า จากหนันั้นได้จดทะเบียนสถาบันขึ้นมาเพื่อทำการวิจัยยา ตัวอาคารมีห้องใต้ดินหลายชั้น นับว่าเป็นอาคารที่ใหญ่โต และยังมีคนเชื่อว่าที่นี่ได้รวบรวมเอานักวิจัยและนักวิชาการแปลกๆ หลากหลายจากทั่วทั้งประเทศมาทำงานด้วย โดยทำการวิจัยทุกประเภทและการวิจัยยังทำทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากสังคมภายนอกนัก

จากคำบอกเล่าของชายชราคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวบ้านที่อาศัยอยู่แถวนั้น เล่าสิ่งที่เห็นตอนเดินหลงเข้าไปในบริเวณสถาบันว่า ช่วงนั้นนั่นเลี้ยงสิ่งมีชีวิตที่มากตัวเอาไว้ แต่ก็ไม่ว่าว่าเป็นตัวอะไรกันแน่ บ้างก็ว่าที่นี่มีเอกสารการทดลองของพวกนาซีสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง และเรื่องลึกลับตลึงของขวัญต่างๆ อีกนับไม่ถ้วน ซึ่งรายละเอียดอยู่ในเอกสารที่แนบมาด้วยแล้ว

ตั้งแต่ก่อตั้ง สถาบันมาดาระเมะก็ดำเนินกิจการเรื่อยมาเป็นเวลาเกือบสี่สิบปี จนกระทั่งในปี 1985 ได้ถูกหน่วยความมั่นคงหมายตาว่าเป็นพวก “กลุ่มคนไม่น่าไว้ใจ ที่ต้องเฝ้าระวัง” หลังจากที่มีการเข้าค้น สถาบันก็ถูกสลายกลุ่มไปในที่สุด เรื่องนี้ได้มี คำให้การจากผู้เกี่ยวข้องว่าเป็นความต้องการอย่างแรงกล้าของรัฐบาลสมัยนายภนาคาไซเนะ นับว่าเป็นองค์กรที่มีอิทธิพลมากจนทำให้รัฐต้องยื่นมือเข้ามาจัดการ เลยทีเดียว

ทว่าบันทึกที่เกี่ยวกับเอกสารการวิจัยที่ยึดมาได้คราวนั้นไม่มีหลงเหลือเลย แม้แต่แผ่นเดียว จึงไม่อาจรู้ได้ว่าสถาบันมาดาระเมะทำการวิจัยอะไรอยู่กันแน่

และแล้วสถานการณ์ก็เปลี่ยนไปอย่างมากเมื่อชายที่มีชื่อว่า ฮามาสากะ ไทโมโนริ รองศาสตราจารย์ภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพแห่งมหาวิทยาลัยเกียวโต ปรากฏตัวขึ้น เนื่องจากคนคนนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มวิจัยจัดกลุ่มหนึ่งอย่างมาก จึงถูกหมายหัวจากหน่วยความมั่นคงไว้เมื่อประมาณสามปีก่อน และในที่สุดเมื่อฤดูร้อนที่ผ่านมาก็มีการเข้าตรวจค้นทั้งบ้านและสำนักงาน ซึ่งทำให้พบเอกสารที่คาดว่า จะเป็นเอกสารการวิจัยเก่าๆ ของสถาบันมาดาระเมะอยู่ในบ้านของนายฮามาสากะ คนนี้

แต่ฮามาสากะกลับหาตัวไปพร้อมกับเอกสารการทดลองที่วิจัยในห้องวิจัย ของมหาวิทยาลัย

และคนคนนี้เป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ก่อการร้ายโดยใช้เชื้อโรคติดต่อ ที่ทะเลสาบชิชิเบะอาเมื่อเดือนสิงหาคมซึ่งคุณเองก็อยู่ในเหตุการณ์นั้น...

บทที่ 1 : การเจรจาที่แปลกประหลาด

1

“แกงกะหรี่ดูตั้งไม่ถือว่าเป็นการสืบสวนที่แท้จริงหรอกนะ”

ผมบอกกล่าวไปอย่างนั้น

แน่นอนว่าดูตั้งก็คืออาหารประเภทดูตั้ง ไม่ได้เกี่ยวกับการสืบสวนที่แท้จริงแต่อย่างใด และไม่แม้แต่จะเป็นอาหารจีนแท้สักด้วย เรื่องนี้ผมเองก็รู้ดีอยู่แล้ว แต่ที่อยากบอกก็คือการพูดคำว่าแกงกะหรี่ดูตั้งตอนนี้มันไร้เหตุผลที่สุด

“จะถือว่าคำพูดนี้เป็นการประกาศตำรวจได้ไหมล่ะ”

ผู้ชายซึ่งยืนยี่ดหลังตรงราวกับไม้บรรทัดหันมาจ้องหน้าผม ดวงตาเรียวยาวหลังแว่นไร้กรอบนั้นส่งประกายท้าทายโดยไม่ต้องมีคำพูดมาอธิบายใดๆ ด้วยความที่เป็นคนตัวสูงยิ่งทำให้ความกดดันเพิ่มมากขึ้นไปอีก

“อยากคิดแบบนั้นก็เชิญตามสบายเลยครับ แต่ผลลัพธ์มันเห็นกันอยู่แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงคิดว่าเป็นแกงกะหรี่ดูตั้ง ช่างยากที่จะทำความเข้าใจจริงๆ”

ผมเข็ดคางขณะที่ยังกดดอกแล้วหันกลับมาองนักศึกษาหญิงคนหนึ่งต่อ

ในภาคสี่ปีที่นักศึกษาหญิงคนนั้นถืออยู่ยังคงไม่มีอะไรวาง สายตานั้นจึงมองไปที่ป้ายเมนูซึ่งเขียนว่า ‘เมนูเส้น’ ขณะที่ยังคงยิ้มน้อยๆ ใช้ความคิด เป็นข้อบ่งชี้ว่ากำลังใช้ความคิดว่าจะสั่งอาหารอะไรดี

พวกผมนั่งมองจากโต๊ะที่อยู่ห่างออกมาประมาณสิบเมตร

“ถ้ามันยากนักก็จะบอกให้เข้าใจ” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาอย่างไม่เกรงใจ “ดูชุดที่เธอใส่อยู่สิ กลางฤดูร้อนแบบนี้ข้างนอกร้อนอย่างกับนรก แต่เธอกลับใส่เสื้อกันหนาวแขนยาว”

จริงอย่างที่เธอพูด เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ จะเห็นว่าในขณะที่นักศึกษาคนอื่นใส่เสื้อผ้าบางๆ อย่างเสื้อแขนสั้นกับกางเกงขาสั้นเหนือเข่าไม่กี่กระโปรง มีเธอคนเดียวที่ใส่เสื้อกันหนาวแขนยาวสีขาว ทำให้ดูแปลกแยกออกไป

“หมายความว่าเธอในโรงอาหารและห้องเรียนมันเย็นเกินไปสำหรับเธอไงล่ะ โดยเฉพาะในโรงอาหารนี้เป็นเรือนกระจกมีแสงส่องเข้ามาได้มาก คงต้องปรับแอร์ให้เย็นมากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ยากที่จะจินตนาการว่าคนขี้หนาวอย่างเธอจะต้องหาของกินที่มันอุ่นๆ”

“ที่ว่ามาก็จริงอยู่ แต่ว่าเมนูเส้นไม่ได้มีแต่うどん ยังมีราเม็งอีกด้วยทำไมคุณอาเคจิถึงไม่เลือกรามะเร็งล่ะ”

“ก็เวลาไงล่ะ ฮา มะเร็ง”

ชายหนุ่มพยักหน้ายิ้มที่มุมปาก โบทันในตอนนี้ราวกับว่าร้ายร้ายที่มีแผนจะโค่นรัฐบาลแบบในภาพยนตร์ แต่เนื้อหาที่พูดกลับเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักศึกษาหญิงคนหนึ่งว่าจะสั่งอะไรมาเป็นอาหารกลางวันทำให้ความน่าอนาถเพิ่มทวีคูณ ผมไม่อยากขัดให้เสียบรรยากาศจึงไม่พูดเรื่องนี้

“เวลาหรือครับ” ผมถามกลับ

“ใช่ เธอมากับเพื่อนอีกสองคนรวมเป็นสามคน สองคนได้อาหารที่สั่งแล้วและเพิ่งจะจ่ายเงินเสร็จ ดังนั้นเธอจะต้องรีบเพราะไม่อยากให้เพื่อนรอ แล้วรามะกับอุด้งอันไหนที่จะได้ก่อนกันล่ะ”

ถ้าคิดแบบทั่วๆ ไปรามะที่เส้นเล็กกว่าก็น่าจะใช้เวลาดัมเส้นเร็วกว่า แต่ว่า

“ยังงี้ก็อุด้ง”

ผมฟันธง ชายหนุ่มพยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

ใช่ พวกผมเองเคยเจอเรื่องนี้มาด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ โรงอาหารนี้ให้ความใส่ใจกับลูกค้าเป็นพิเศษ เริ่มจากสั่งเส้นทำสดใหม่จากโรงงานใกล้ๆ ให้มาส่งวันละสองครั้ง ทำให้เมนูประเภทลูกค้าเป็นที่ยอมรับในหมู่นักศึกษา พอถึงช่วงพักกลางวันจะมีคนสั่งเมนูนี้กันอย่างล้นหลาม ทางครัวจึงเตรียมต้มเส้นเอาไว้ก่อนในปริมาณที่เหมาะสม เมนูลูกค้าจึงไม่ต้องรอนานนัก

แต่สำหรับราเม็งนั้นไม่มีการให้ความใส่ใจใดๆ ต่างจากลูกค้าโดยสิ้นเชิง แคมรซชาติก็แย่งชิงไม่ได้รับความนิยม นอกจากนั้นยังต้มเส้นก็ต่อเมื่อมีคนสั่ง จึงทำให้ต้องรอนานเกินกว่าจะหิวท้องรอไหว บวกกับลุงชาวฟิลิปปินส์ (คิดว่าใช่ะ) ที่มีหน้าที่ทำราเม็งก็เป็นอีกตัวการหนึ่งก็ว่าได้ เพราะเส้นราเม็งที่ต้มออกมานั้นต้องใช้คำว่ามันจนเรียกได้ว่าเละแถมยังืด ทั้งวิธีทำก็ง่ายแสนง่ายแค่ต้มเส้นตามเวลาที่กำหนด แต่ทำไมถึงออกมาเป็นแบบนี้ได้ก็ไม่รู้

กลับเข้าเรื่องกันดีกว่า สรุปแล้วก็คือลูกค้าจะได้เร็วกว่านั่นเอง

“ก็อย่างนั้นแหละ ตอนรีบๆ ไม่มีทางที่จะสั่งราเม็งที่ใช้เวลามากกว่าอยู่แล้ว”

ดูเหมือนว่าสมมุติฐานที่ตั้งมาจะดูมีเหตุผลดี

“ถึงตรงนี้ผมก็เห็นด้วย แต่ลูกค้าร้อนก็มีตัวเลือกสองตัวเลือกคือแกงกะหรี่ลูกค้ากับลูกค้าชุปน้ำใส แล้วทำไมถึงคิดว่าเป็นแกงกะหรี่ลูกค้าล่ะครับ”

“ก็เธอยืนตรงนั้นไม่ได้เดินไปไหนเลยแม้แต่ก้าวเดียว ไม่มีท่าทางว่าจะไปสั่งอย่างอื่นเลย มื้อกลางวันให้กินแค่ลูกค้าชุปน้ำใสไม่ใสอะไรเลยจะไปอิมได้ยังไง แต่ถ้าเป็นแกงกะหรี่ลูกค้าก็ไม่แปลกใจเลยก็เพราะมันเป็นแกงกะหรี่ใสละ!”

แล้วสมมุติฐานที่มีความสมเหตุสมผลสูงลิ่วก็ร่วงตกกระจาย การตอบโต้โดยใช้ความคาดหวังและเหตุผลที่เข้าข้างตนเองนั้นไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นการสืบสวนที่แท้จริงได้เลย

“...สิ่งถูกต้องๆน้ำใสมากินก็ไม่แปลกนี่ครับ อาจจะทำให้ประหยัดเงินหรือลดน้ำหนักอยู่ก็ได้เนี่ย แล้วคุณอาเคจิก็มองข้ามเรื่องบางเรื่องไปนะ ผมว่า”

“หืม อะไรี่ ว่ามา”

ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่รู้สึกตัว ผมพูดไปพลางรู้สึกสนใจเล็กน้อย

“ก็เลือกกันหนาวของเธอไง มันสี่ขวบนะครับ คนใส่เสื้อสีนั้นจะสั่งแกงกะหรี่อุ่นหรือ”

รอยเบือนของแกงกะหรี่เป็นศัตรูตัวฉกาจของเสื้อผ้าสีขาว หญิงสาววัยรักสวยรักงามไม่มีทางจะเลยเถิดแบบนี้นี่แน่ แต่ชายคนนี้ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะต่อปากต่อคำ

“ก็แค่เลือกกันหนาว ถอดออกซะก็หมดเรื่อง ี่เงา!”

“เถียงข้างๆ คุๆ อย่างนั้นเลยหรือครับ”

ไม่ไหวเลย ถ้าอย่างนั้นที่บอกไว้แต่แรกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนขี้นาวก็ไม่เป็นเหตุเป็นผลนะสิ

“ที่สำคัญ ถ้ากำลังประหยัดเงินหรือลดน้ำหนักอยู่ของที่กินได้จะมีตัวเลือกจำกัดไม่ต้องใช้เวลาเลือกนานขนาดนั้นหรอก”

“เพราะกำลังลดความอ้วน เมนูอาหารก็จะเหลือแค่นี้ก็อย่าง ก็เลยต้องเลือกนะสิครับ”

ระหว่างที่กำลังโต้ตอบกันอยู่นั้น นักศึกษาหญิงที่วาก็เดินออกจากที่คิดเงินแล้วเดินเข้ามาใกล้ พวกผมจึงเลิกโต้เถียงกัน ทำเป็นเหมือนว่าไม่มีอะไรพลางแอบยื่นหน้าเข้าไปมองอาหารในถาด เพื่อจะได้รู้ผลแพ้ชนะ

อาหารกลางวันของเธอคนนั้นคือ เมนูแนะนำของโรงอาหาร นั่นก็คืออุด้งเย็นกับหัวไชเท้าชุตและปลาทูนาราดซอสโชยุ

“ทำไมกัน!” อยากจะตะโกนร้องออกมาดังๆ เป็นเมนูที่เหมาะสมกับมือกลางวันก็จริง แต่เธอหนาวแอร์ไม่ใช่หรือ

“เสมอกันอีกแล้วนะครับ”

ผมทำเครื่องหมายกากบาทที่ริมสมุดโน้ตเป็นรอบที่สามของวันนี้ ชายคู่แข่งทำหน้ามึนแล้วกระดกแก้วน้ำเย็นที่เริ่มมีหยดน้ำเกาะขึ้นดื่มจนหมดแก้ว

ในบรรดาโรงอาหารของมหาวิทยาลัยซินโคซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่เป็นที่รู้จักดีในแถบคันไซ โรงอาหารเซ็นทรัลยูเนียนเป็นโรงอาหารที่นักศึกษาใช้บริการมากที่สุด เป็นโรงอาหารที่ตกแต่งอย่างมีรสนิยมจนอยากจะต่อท้ายด้วยชื่อเรียกสวยๆ หรูๆ ว่าคาเฟ่หรือบิสโทรอะไรทำนองนั้น เสียมากกว่า ผมนั่งที่เป็นกระจกเปิดโล่งให้แสงธรรมชาติส่องผ่านเข้ามา ทำให้รู้สึกสดชื่น ผมนั่งประดับด้วยรูปภาพโมเสกสะดุดตาขนาดใหญ่ที่ดูคล้ายทะเล โรงอาหารมีความกว้างขนาดสนามเทนนิสถึงสี่สนามรวมกัน ตอนนี้อยู่ยาวที่วางเรียงเต็มแน่นไปด้วยนักศึกษาประมาณเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนครัวที่อยู่ด้านในส่งกลิ่นหอมชวนให้หิวอยู่ตลอดเวลา ที่ส่งกลิ่นยั่ววนที่สุดน่าจะเป็นซอสเดมิกลาสของชุดอาหารประจำวัน

หน้าตาของเหล่านักศึกษาที่มาใช้บริการดูสดใส เพราะการสอพลายภาคที่มีติดต่อกันมาถึงสองสัปดาห์ได้จบลงในช่วงเช้าของวันนี้แล้ว ตอนนี้ก็คงจะดีใจและคิดถึงแต่แผนไปเที่ยวในช่วงวันหยุดฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึงเป็นแน่

ช่างน่าอิจฉาพวกเขาเสียจริง เพราะสิ่งที่อยู่ในใจผมตอนนี้ไม่ใช่ความรื่นรมย์แต่กลับเป็นความหวนนึก

สาเหตุใหญ่ก็มาจากคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเอง รุ่นพี่ชั้นปีสาม คณะวิทยาศาสตร์ อาเคจิ เคียวสุเกะ จากสีหน้าท่าทางเจ็บใจตอนมองเครื่องหมายกากบาทในสมุดโน้ตแล้วดูเหมือนว่าจะยังไม่รู้สึกตัว

“โอ้วเว้ย ทำไมไม่รู้จักใช้ชีวิตตามเหตุตามผลกันเลยนะพวกมนุษย์นี่”

คุณอาเคจิคร่ำครวญ มันก็น่าสงสัยอยู่ว่าสมมุติฐานของเขาจะเรียกได้ว่าสมเหตุสมผลหรือเปล่า แต่ก็เห็นด้วยว่าการใช้ชีวิตของมนุษย์ไม่สามารถอธิบายได้ง่ายๆ แบบในนิยาย อย่างเช่น ฤดูหนาวก็อาจจะน่าที่เตะ

โคทส์ลึ้นขาแล้วกินไอศกรีมไปด้วย เพราะฉะนั้นจะไปบนนักศึกษาหญิง
เมื่อครูที่ใส่เสื้อกันหนาวแต่สั่งมือเพียงเป็นอุ้งยื่นกับหัวไซเท้าชุดและ
ปลาทุ่นาราคชอชโยกไม่ได้

เมื่อมีเวลาร่วมกับคุณอาเคจิจะแข่งกันตั้งสมมุติฐานแบบนี้ แต่ก็
แทบจะไม่มีใครที่ชนะขาดลอยเสียที เราสองคนแข่งกันได้เกือบจะร้อยครั้ง
แล้ว และได้รู้ซึ่งถึงความเป็นจริงอันน่าเศร้าว่าแทนที่จะตั้งสมมุติฐานอะไร
ออกไปแบบมั่วๆ ก็เลือกเอาเมนูแนะนำประจำวันยังจะมีโอกาสถูกมากกว่า
แต่ถ้าทำแบบนั้นก็จะถูกค่อนข้างว่า “นี่จากการตั้งสมมุติฐานอีกแล้วนะ”
ผมจึงต้องดันทุรังตั้งทฤษฎีที่ใกล้เคียงกับการสร้างจินตภาพแล้วขอให้มัน
ดับวูบไปเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนคนที่ไม่รู้จักจำ

อาเคจิ เคียวสุเกะ รุ่นพี่ผู้มีชื่อราวกับนักสืบชื่อดังคนนี้มีใบหน้า
ค่อนข้างเรียวยาว เป็นใบหน้าที่ดูหลักแหลม อีกทั้งแว่นตาไว้ครอบทำให้
ดูสะดุดตา เรื่องที่ว่าทำไมถึงได้มาคบหาสมาคมกับผมได้นั้นก็ต้องเล่า
ย้อนหลังไปถึงเดือนเมษายนซึ่งเป็นช่วงหลังจากที่ผมเข้ามาเรียนใน
มหาวิทยาลัยนี้ใหม่ๆ

มหาวิทยาลัยนี้ก็เหมือนกับมหาวิทยาลัยทั่วๆ ไป สิ่งที่รอคอย
นักศึกษาใหม่ที่ก้าวเท้าเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยในปีการศึกษาใหม่ก็คือ
มหกรรมห้วงโซ่อาหารปลาใหญ่กินปลาเล็ก กระแสร้อนแรงของการชักชวน
คนเข้าชมรม ซึ่งก็มีทั้งชมรมอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีชมรม
มากมายหลากหลายให้เลือก เทียบกับชมรมเด็กๆ เมื่อตอนมัธยมปลาย
ไม่ได้เลย

สำหรับผม ในตอนแรกก็คิดว่าอยากจะเข้าชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับ
ผมเป็นคนมีนิสัยชอบอยู่คนเดียวไม่เคยเล่นกีฬาอะไรเป็นพิเศษ
เพื่อนที่พอจะพูดได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทก็ไม่มี เพื่อนน่ารักที่เคยมาด้วยกันตั้งแต่
เด็กก็หาไม่ได้ ช่วงเวลาวัยรุ่นที่ผ่านมาของผมนั้นสุดแสนจะอับเฉามากเลย
ทีเดียว แล้วผมก็คิดว่ามันคงจะไม่ดีนักถ้าชีวิตในมหาวิทยาลัยของผมจะ

ไม่มีใครรู้จักพึ่งพาได้เลย เป็นเรื่องไม่ยากที่จะคิดเองได้ว่า เพื่อที่จะใช้ชีวิตในสังคมที่มีระบบต่างออกไปจากสังคมเด็กมัธยมปลาย จำเป็นที่จะต้องมีความแนะนำจากรุ่นพี่และข้อมูลจากเพื่อนร่วมชั้น

ด้วยเหตุนี้ผมซึ่งชอบเรื่องลึกลับมานานแล้วจึงลองไปเยี่ยมชมชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับซึ่งเขียนโฆษณาตัวเล็กๆ เอาไว้ที่มุมของโบสถ์แนะนำชมรมต่างๆ ถึงสองครั้ง แต่บอกตรงๆ ว่าผิดหวังมาก

ห้องในตึกของชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับซึ่งมีสมาชิกประมาณสิบห้าคนจะมีกิจกรรมทางการแคปซูลครั้งเฉพาะตอนที่ออกวารสาร ส่วนเวลาปกติก็จะใช้เป็นที่นัดพูดคุยเรื่องลึกลับเพะเร่เสียมากกว่า บรรยายากศไม่กตตันมีอิสระแบบนี้ก็ดีอยู่หรอก แต่ผมไม่รู้สึกละมั้งแต่คิดเดียวว่าพวกรุ่นพี่มีใจรักในเรื่องลึกลับ เมื่อคุยกันถึงหนังสือที่ชอบก็ได้แต่ตอบกลับมาว่า “ไม่รู้จักร” “ไม่เคยอ่าน” ต้องคอยมานั่งอธิบายงานของ ฟาน ไคน์ ไม่ก็ซีซีกิ มิชิโอะ ใหม่ตั้งแต่แรก คุยกันที่ไรก็จะเป็นอย่างนี้ทุกทีไป ทำให้เกิดความรำคาญใจกันทั้งสองฝ่าย

เมื่อไปครั้งที่สองแล้วเป็นแบบเดิมทำให้ผมหมดความอยากที่จะอยู่ในชมรมนี้อีกต่อไป ตอนที่เดินออกมาจากชมรม จู่ๆ ก็ถูกผู้ชายตัวสูงไม่คุ้นหน้าขวางทางเอาไว้ แล้วพูดว่า

“ซีริสซิปประเทศก็ต้องควีน ซีริสคฤหาสน์ก็ต้องอาบาสีจิ ยูกิโตะ แล้วถ้าเป็นซีริสฝั่งศพด้วยดอกไม้อะ?”

เกือบจะถามกลับไปแล้วว่า อะไรกันนะ อยู่ดีๆ ก็มาขวางทางคุณเป็นใคร แต่ว่า

“ฮะ เอ่อ เร็นจิ มิชิโอะ” แต่ปากกลับตอบไปโดยอัตโนมัติ
วินาทีนั้นเอง มีขอวาที่ไม่ได้ยื่นออกไปเพื่อให้จับ ก็ถูกกุมไว้แน่นด้วยมือที่ใหญ่กว่า

“ท่าทางมีแวว นี่นายมาเป็นผู้ช่วยฉันไหม”

แล้วก็ถูกลากตัวไปร้านกาแฟใกล้ๆ แม้ยังสับสนอยู่แต่เนื่องจาก

ได้ยืนยันว่าจะเลี้ยงก็เลยส่งครีมโซดาไป เธอแนะนำตัวโดยไม่รอเครื่องดื่มที่ส่งไป

“อาเคจิ เคียวสุเกะ ปีสาม คณะวิทยาศาสตร์ เป็นประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ”

ชมรมคนรักเรื่องลึกลับ? อ้าว ไม่ใช่ชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับหรอหรือ

“เป็นชมรมย่อยของชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับหรือครับ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่!”

คุณอาเคจิปฏิเสธคำถามตรงไปตรงมาของผมนั่นที่ พร้อมทั้งบอกว่าเขาเป็นแหล่งข้อมูลรวมของผู้คลั่งไคล้เรื่องลึกลับอย่างแท้จริง

“ใครจะทนอยู่กับพวกที่ไม่รู้จักฟงัน ไดน หรือซึซึกิ มิจิโอะได้ ว่าไหม”

นี่คุณเป็นพี่น้องฝาแฝดของผมที่พรากจากกันตั้งแต่เล็กหรือไงกัน

หลังจากที่ได้คุยกัน ระหว่างดื่มเครื่องดื่มก็ได้รู้ว่าความจริงแล้วคุณอาเคจิเองก็เคยเข้าชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับมาแล้วเหมือนกัน แต่ก็เหมือนผมที่คุยกันไม่รู้เรื่อง ไม่นานก็ลาออกจากชมรมมาตั้งชมรมใหม่ชื่อชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ตั้งแต่นั้นมาก็ตั่งตัวเป็นผู้เล่าเรื่องลึกลับ ติดตามเรื่องลึกลับต่างๆ รอบตัวเป็นการฝึกฝนทักษะการสืบสวนสอบสวนไปพร้อมกัน

และเมื่อวันก่อน ตัวเขาก็ได้ข่าวจากคนรู้จักว่ามีเด็กใหม่ทำทางหน่วยก้านดีชื่อว่า ฮามุระ ยูซุรุ ปรากฏตัวที่ชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับก็เลยแก้มองลงถามคำถามเมื่อครู่นี้ดู แล้วก็พาตัวออกมาจากชมรมนั้นเสียเลย

“นายเองก็คงไม่คิดจะสมาคมกับพวกนั้นไปตลอดสี่ปีใช่ใหมละ”

คุณอาเคจิพูดจี้ใจดำผมอย่างที่สุด สมาชิกชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับชอบแต่เรื่องที่กำลังฮิตในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่ตัวเขามีคาแรกเตอร์ไม่เหมือนใคร อีกทั้งยังสอดแทรกเรื่องราวของความรักและเรื่องราวของวัยรุ่นตลอดทั้งเรื่องซึ่งควรเรียกกันว่าเรื่องลึกลับแบบเบาๆ เสียมากกว่า ไม่สิ เรื่องแนวนั้นควรจะถูกจัดเข้าอยู่ในหมวดเรื่องลึกลับด้วยหรือเปล่า

ยังน่าสงสัย ยิ่งพูดไปก็จะเป็นการเพิ่มศัตรู (?) โดยใช่เหตุ ไม่พูดเรื่องนี้ดีกว่า แต่สำหรับคนที่ชื่นชอบผลงานเก่าๆ แบบคลาสสิกหรือเรื่องสืบสวนแบบแท้จริงแล้ว พูดตรงๆ ว่าไม่อยากเห็นคนที่ไม่รู้จักงานเก่าๆ ใช้ชื่อว่าชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับเลยจริงๆ

“ตกลงครับ ผมจะเข้าชมรมคนรักเรื่องลึกลับ”

เหตุผลที่ผมตอบตกลงเข้าชมรมนั้นไม่ใช่เพราะใจตรงกันหรือเพราะหลงคารม แต่เหตุผลจริงๆ ก็คือเพราะเขาเป็นรุ่นพี่คนแรกที่เลี้ยงเครื่องดื่มผม คนที่เลิกเรียนก็ตรงกลับบ้านไม่เคยแวะที่ไหน

ด้วยประการฉะนี้ผมจึงได้กลายเป็นผู้ช่วยของคุณอาเคจิ สังกัดชมรมที่ไม่เป็นทางการของมหาวิทยาลัยชมรมซึ่งไร้กิจกรรมใดๆ สมาชิกที่สนใจจะมาเข้าใหม่ในตอนนั้นก็ยังไม่มี

2

“ว่าแต่ ฮามุระคุง ปลายเดือนสิงหาคมมีแผนแล้วหรือยัง”

คุณอาเคจิถามขณะที่ตามองตามเหล่านักศึกษาที่พากันเดินออกจากโรงอาหาร

“ก็ยังว่างอยู่ จะไปตามหาแมวหายอีกหรือครับ”

“เจ้าบ้า อากาศร้อนแบบนี้ไปตามกันแมวมันสนุกตรงไหน”

พูดเสร็จก็เอาน้ำแข็งที่ใสมากับน้ำเปล่าใส่เข้าปากเคี้ยวกร้วมๆ

การตามหาแมวหายเป็นงานพาร์ทไทม์ที่เขารับมาจากสำนักงานนักสืบทามะซึ่งอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยนั่นเอง

คุณอาเคจิชื่นชอบปริศนาโดยไม่เลือกว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องแต่งนั้นหวังอยากให้เกิดเรื่องอยู่ตลอดเวลา ถ้าเพียงแค่อร่อยๆ ก็ยังพอทนไหว แต่คนคนนี้จะวิ่งไปหาเรื่องใส่ตัวเสมอ เขาถึงกับทำนามบัตร

ของตัวเอง (แถมใส่ตำแหน่งว่าประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับไว้เสร็จสรรพ
เอาเก็บเขาสี) แล้วก็เที่ยวเดินแจกป่าวประกาศไปทั่วทุกชมรมว่า ‘ถ้ามีเรื่อง
อะไรติดต้อมาได้ทุกเมื่อ’ เขาทำแบบนี้มากกว่าสองปีแล้ว ทำให้เป็นที่รู้จัก
เลื่องลือกันไปทั่วมหาวิทยาลัย เมื่อเขาบอกว่า “นายก็ทำนามบัตรด้วยสิ”
ผมจะปฏิเสธเสียงแข็งทุกครั้ง

เห็นแบบนี้ก็เกอะ อย่าดูถูกเขาเชียวนะครับ เพราะคุณอาเคจิ
เคยคลีคลายคติในมหาวิทยาลัยได้หลายคติเลยทีเดียว หลังจากที่เขาเข้า
มาเรียนที่นี่ ก็มีไม่น้อยเลย เช่น ‘คติข้อสอบวิชาศาสนาและปรัชญารั่ว’
(ชื่ออย่างไม่เป็นทางการ) และ ‘คติชุดโพรงเข็นทรลกราวด์’ (ชื่ออย่าง
ไม่เป็นทางการ) เป็นต้น พอเกิดเหตุหรือคติอะไรขึ้น คนคนนี้จะแปลง
ประกายแห่งความหลักแหลม เอ...แต่บางทีก็ไม่แปลงประกายอะไรเลย

คุณอาเคจิเริ่มไม่พอใจกับการอยู่แต่ในมหาวิทยาลัย แต่ยังออกไป
แจกนามบัตรตามสำนักงานนักสืบใกล้ๆ มหาวิทยาลัยและตามป้อมตำรวจ
เขารู้จักกับสำนักงานนักสืบนานะก็ด้วยวิธีนี้ การที่สำนักงานนักสืบส่ง
งานมาให้ับว่าใจดีมาก แต่สำหรับตำรวจแล้วการที่คุณอาเคจิมักโผล่
เข้าไปยุ่งทุกครั้งเวลาที่เกิดเหตุ ทำให้เขาถูกหมายหัวว่าเป็นบุคคลอันตราย
โดยสรุปก็คือ ผมที่ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคุณอาเคจิก็ต้องทำหน้าที่ห้ามเขา
ไปพร้อมๆ กัน ในฐานะรุ่นน้อง การดูแลอย่างใกล้ชิดเป็นความรับผิดชอบ
อันสำคัญยิ่ง เพื่อที่ความกระตือรือร้นของเขาจะไม่เป็นการรบกวนคนอื่น
มากนัก

การที่รุ่นพี่นิสัยแบบนี้ถามเรื่องวันหยุดฤดูร้อนเป็นเรื่องที่น่าคิด
เป็นอย่างยิ่ง

หลังจากไปเติมน้ำเย็นที่เครื่องเติมน้ำกลับมา คุณอาเคจิก็พูดต่อว่า
“คือฉันได้ยินมาว่าช่วงวันหยุดฤดูร้อนนี้ พวกชมรมวิจัยภาพยนตร์
มีแผนออกค่ายที่น่าสนใจมาก”

“เห็นว่าจะไปเช่าเหมาเพนชันทั้งหลังแล้วไปถ่ายวิทยุณกันนะ”

“พูดง่าย ๆ ก็คือ ยกทีมไปทดสอบความกล้าทำชนผีกันนอกสถานที่นะหรือครับ”

“ไม่ใช่ๆ เห็นว่าจะใช้กล้องวิดีโอบ้านธรรมดาเนี่ยแหละถ่ายทำสไตส์ POV¹ แบบเดียวกับเรื่อง ‘The Blair Witch Project’ หรือ ‘Paranormal Activity’ ถ่ายในมุมมองของนักแสดง คราวนี้จะถ่ายทำแบบหนึ่งสั้นมากๆ แบบที่พอหน้าร้อนก็มักจะมีรายการพิเศษแนวนี้ออกมาไง”

หมายถึงรายการพิเศษเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวหรือวิญญาณลึกลับ ความจริงแล้วผมก็ไม่ได้เกลียดรายการแบบนี้หรอก

“รายการพวกนี้ก็สนุกดีนะครับ”

“ฮือ แต่ไม่เอาไอ้ดอลอ์อันยวบยาบที่ทำเป็นป่วยเวลาไปจุดที่มีวิญญาณนะ ดูแล้วหมดอารมณ์”

“เห็นด้วยอย่างแรง”

และโดยส่วนตัว ผมไม่ชอบพวกพิธีไล่ปีศาจของต่างประเทศ มันยืดยาดน่ารำคาญ

“แต่ว่าทำไมถึงต้องไปถ่ายวิญญาณด้วยละครับ จะเอาคลิปไปอัปลงโซเชียลหรือขายในงานของมหาวิทยาลัยหรือไง”

“ก็คงจะเป็นกิจกรรมของชมรมอย่างหนึ่งละมัง แต่ก็คงจะอัปให้คนดูนั่นแหละ ถึงจะเป็นมือสมัครเล่นแต่อาจจับพลัดจับผลูมีบริษัทใหญ่ๆ มาทาบทามขอซื้อแลกเปลี่ยนค่าชมม ถ้าได้ลงในรายการพิเศษที่ว่ามาก็ถือว่าโคตรโชคดี”

ก็จริงอย่างที่ว่า ได้ทั้งกิจกรรมชมรม ทั้งกำไร ทั้งเป็นความทรงจำในหน้าร้อนอีกด้วย ช่างเป็นเรื่องที่มีแต่ได้กับได้

“ก็เลยคิดว่าจะขอไปกับพวกเขาด้วย”

“เอ” ผมร้องเสียงหลงกับเรื่องที่ไม่คาดคิดนี้

“ไปขอหัวหน้าชมรมแล้วแต่โดนปฏิเสธกลับมา”

¹ Point Of View มุมมองผ่านสายตาของตัวละคร

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะครับ”

“ไปขอมาสามครั้งตั้งแต่เดือนที่แล้ว ยังไงก็ไม่ยอมให้ไปด้วย”

“โดนปฏิเสธมาสองครั้งแล้วยังไปขอครั้งที่สามอีก ผมละจินตนาการประสาทด่านได้ยอดเยี่ยมของรุ่นพี่เสียจริงๆ”

ผมชื่นชมพลังในการทำสิ่งต่างๆ ของเขาก็จริง ยกเว้นเรื่องที่ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่นั่นก็เป็นคนสมบูรณ์แบบไปแล้ว

คนในชมรมเขาอุตส่าห์วางแผนจะไปเที่ยวกันคงไม่อยากให้คนอื่นออกไปด้วยหรอก

แต่คุณอาเคจิก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลุ่มลึกความคิด ยังคงเขามีอกคอดอกโยกล้ำตัวด้านบนเล็กน้อย

“แต่ว่านะ ฮามุระคุง เพนชั่นเซียวนะ เพนชั่นในหน้าร้อน เพื่อนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาอยู่รวมกัน จะต้องเกิดเหตุอะไรขึ้นแน่นอน”

ไม่ใช่คฤหาสน์ริระ¹ ลึกหน่อย

ผมเองในฐานะที่เป็นผู้ชื่นชอบเรื่องลึกลับคนหนึ่ง เมื่อได้ยินคำว่าคฤหาสน์ เกะร้าง หรือเพนชั่น เซลล์ทั่วร่างกายจะเกิดอาการตื่นเต้นทันที บางครั้งร่างกายถึงกับมีปฏิกิริยาแม้แต่เมื่อได้ยินคำว่าคฤหาสน์ชาวต่างชาติที่โกเบหรือบ้านไกลเวอร์ที่นางาซากิซึ่งไม่ได้เกี่ยวอะไรกันกับเรื่องลึกลับเลยแม้แต่หน่อย อย่างไรก็ตามคนเราไม่ควรทำความเดือดร้อนให้คนอื่น ว่าไหม

“คุณอาเคจิ อย่าไปก่อความรำคาญให้คนอื่นมากนักเลย แค่นี้ก็ซัดกระฉ่อนไปไกลมากแล้ว”

“เฮ้อ...ทำยังไงถึงจะไปกับพวกเขาได้นะ”

คุณอาเคจิยังคงอาลัยอาวรณ์ในเรื่องนี้ แต่มันคงไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว

ไม่ใช่สิ ผมคิดไปเองว่าไม่สามารถทำอะไรได้ต่างหาก

¹ เหตุเกิดที่คฤหาสน์ริระ : นิยายลึกลับสืบสวนของฮาคุคาวะ เท็ตสึยะ

3

เข้าสู่เดือนสิงหาคม ทั้งผมและคุณอาเคิจิซึ่งว่างแสนว่างไม่มีอะไรทำก็พากันไปสิงอยู่ที่ร้านกาแฟใกล้มหาวิทยาลัยเกือบจะทุกวัน เป็นร้านที่คุณอาเคิจิเคยพามาวันที่พบกันครั้งแรก ร้านนี้ไม่ใช่ร้านที่เสิร์ฟชุดอาหารกลางวันหรูๆ แต่เป็นร้านที่มีเพียงไม่กี่เมนู เพราะมีเพียงแค่เจ้าของร้านกับสาวเสิร์ฟอีกหนึ่งคนช่วยกันทำ ด้านในตกแต่งแบบย้อนยุค หน้าต่างบานเล็กๆ ประดับด้วยกระจกสแตนกลาส¹ มีเพียงแสงสลัวๆ คละเคล้าด้วยเสียงเพลงบรรเลงจากแผ่นเสียงที่เปิดเบาๆ ปกติในร้านจะเต็มไปด้วยนักศึกษาถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่เนื่องจากเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนภายในร้านจึงเงียบสงบไม่เหมือนอย่างเคย ทำให้สัมผัสถึงกลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟได้ชัดเจนกว่าเดิม

“เฮ้อ ถูกปฏิเสธอีกแล้ว”

คุณอาเคิจินั่งลงที่เก้าอี้สีฟ้าพื้ชวอนให้คิดถึงอายุของมัน ขยายาวๆ ยืดลงได้โต๊ะเตี้ยแล้วก็พูดประโยคเมื่อครู่ ด้านหน้ามีกาแฟวางอยู่ ส่วนตรงหน้าผมมีครีมโซดาสีชมพูมรกต

ดูเหมือนว่ายังไม่เลิกคิดที่จะไปออกค่ายกับพวกชมรมภาพยนตร์

“คุณอาเคิจิ ผมว่าเลิกทำแบบนี้เถอะครับ”

“แบบนี้คือแบบไหน”

“ก็แบบติดไม่ปล่อยนะสิ เขาบอกว่าไม่ก็คือไม่ ไม่ใช่เชื้ยมชีที่เสียแล้วเสียใหม่ได้อีกนะครับ นักสืบเข้าไปมีส่วนร่วมในคดีอย่างมีศักดิ์ศรีถึงจะเท่านั้นครับ”

“ฉันก็แค่ก้มหัวขออโหสิ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย”

“คนที่คิดแบบนี้จะอันตรายที่สุด”

“จะปล่อยให้หน้าร้อนผ่านไปโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรเลยได้ยังไงเล่า

¹ กระจกสีที่ประดิษฐ์สวยงาม นำมาเรียงต่อกันบนรางโลหะที่ออกแบบลวดลายไว้โดยเฉพาะ

ต้องทำอะไรสักอย่างสิ”

เกินเยียวยาเสียแล้ว เจอคำว่าเพนชั้นที่ส่อแววลึกกลับ บวกกับความร้อนของหน้าร้อนทำให้เตลิดเปิดเปิงไปเสียแล้ว

ขณะผมกำลังกลัดกลุ้มกับการหาวิธีให้คุณอาเคจิเลิกคิดเรื่องการชกค่าย ก็ได้ยินเสียงกระดิ่งที่ประตูดังกริ่ง มองข้ามไหล่คุณอาเคจิไปก็เห็นลูกค้าผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบร้านเล็กๆ อย่างช้าๆ ก่อนจะเดินตรงดิ่งเข้ามาหยุดยืนที่ตำแหน่งเยื้องไปทางด้านหลังของผม

“ขอโทษนะคะ คุณอาเคจิกับคุณฮามูระชมรมคนรักเรื่องลึกลับใช่ไหมคะ”

รู้สึกตกใจที่จู่ๆ ก็ถูกเรียกชื่อ แต่พอหันไปมองหน้าของเธอแล้วยังตกใจมากกว่าเดิม

ข้างเป็นสาวน้อยที่สวมงามเหลือเกิน เธอ เป็นสาวน้อยหรือเปล่านะ เธอสวมเสื้อสีดำกับกระโปรง ผมหายาวประดับด้านนิท ความสูงน่าจะประมาณร้อยห้าสิบเซนติเมตรนิดๆ กระโปรงที่ใส่เป็นทรงเอวสูงจึงยิ่งทำให้ดูเพรียวมากขึ้น รูปลักษณ์ต้องบอกว่าออกไปทางสวยงามมากกว่าน่ารักจึงจะถูกต้อง และเป็นวัยที่อยู่กึ่งกลางระหว่างเด็กสาวกับหญิงสาวพอดี ข้างต่างจากมนุษย์นักศึกษาหญิงในรั้วมหาวิทยาลัยอย่างสิ้นเชิง

“คุณเป็นใครหรือครับ”

คุณอาเคจิถามกลับไป อาการเนือยๆ เมื่อครู่หายไปเสียแล้ว รู้จักชมรมคนรักเรื่องลึกลับแบบนี้แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่นี้แน่นอน ทั้งที่คุณอาเคจิรู้จักคนเยอะขนาดนี้แต่ยังไม่รู้จักคนนี้หรอกหรือ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฉันชื่อ เคนซากิ ฮิรุโกะ อยู่คณะอักษรศาสตร์ ปีสอง จำเอาไว้ให้ขึ้นใจด้วยนะคะ”

คุณอาเคจิเรียนคณะวิทยาศาสตร์ ส่วนผมเรียนอยู่คณะเศรษฐศาสตร์ ไม่น่าจะมีความเกี่ยวข้องอะไรกันนี้นะ รู้จักคุณอาเคจินะไม่แปลก แต่รู้จัก

ชื่อผมเสียด้วยนี่สิ ไม่รู้ว่าเป็นใคร ต้องการอะไร

“เคนซากิ เคนซากิริ” คุณอาเคจิย่าเหมือนคิดอะไรไม่ออก “แล้วมีธุระอะไรกับพวกเราหรือ?”

“ฉันมาขอเจรจาค่ะ”

เธอพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

“คุณอาเคจิอยากจะไปออกค่ายกับชมรมวิจัยภาพยนตร์ใช่ไหมคะ”

“รู้ได้ยังไงเนี่ย”

“ได้ยินเพื่อนในชมรมวิจัยภาพยนตร์คุยกันค่ะ เห็นบอกว่าทำทางจะไม่ยอมถอยง่ายๆ เสียด้วย”

“ใช่แล้ว แต่ก็ถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย” พูดแล้วก็ยกไหล่

เยื่อ ใยไม่มีเยื่อใยอะไรกันล่ะ เขาปฏิเสธมาก็ยังไปถนัดกับเขาอีก

ไม่โดนชกกลับมาก็เป็นบุญเท่าไรแล้ว

เมื่อได้ยินแบบนั้น สาวงาม คุณเคนซากิก็ถามว่า

“แล้วรู้ไหมคะ ว่าโดนปฏิเสธเพราะอะไร”

“เพราะอะไร?”

“ฉันฉันขอเล่าให้ฟังได้ไหมคะ?”

พูดเสร็จก็ยิ้มเสี้น่ารัก และแล้วสิทธิ์ขาดในบทสนทนาจึงตกเป็นของเธอโดยสมบูรณ์ ผมขยับไปนั่งเก้าอี้ตัวหนึ่งเพื่อให้เธอนั่ง

“ขอบคุณนะ”

ระหว่างที่คุณเคนซากิรอกาแฟที่สั่ง คุณอาเคจิก็ถามขึ้นทันที

“แล้วเหตุผลที่ผมถูกปฏิเสธคืออะไร? ผมคิดว่าไม่อยากให้คนนอกเข้าร่วมด้วยเสียอีก”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นเรื่องเดียวหรอกค่ะ แต่ข้อมูลนี้ฉันก็ฟังมาจากเพื่อนอีกที่เหมือนกัน”

เธอออกตัวก่อนจะเริ่มพูดต่อ

“การไปออกค่ายครั้งนี้ จุดประสงค์ไม่ใช่การถ่ายทำวิดีโอแต่เป็นการ

พบปะสังสรรค์ของสมาชิกชายหญิงในชมรมมากกว่า เหมือนการนัดเดทแบบภายในนะค่ะ หน้าร้อนก็แบบนี้แหละค่ะ แล้วก็เพนชั่นที่จะไปพักกันเจ้าของก็คือพ่อของศิษย์เก่าคนหนึ่ง นอกจากจะเหมาะพักทั้งหลังได้แล้ว ยังฟรีอีกด้วย แต่จำนวนห้องพักรู้มีจำกัด แม้แต่สมาชิกชมรมเองก็ยังไม่ได้ไปทุกคน ที่เรียกกันว่าออกค่ายนั้น จริงๆ แล้วเหมือนจะมีการส่งบัตรเชิญเจาะจงคนเสียมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถให้คนนอกเข้ามาร่วมด้วยได้”

สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เข้าสู่วัยราเรียมเต็มทีนั้น การไปเที่ยวโดยการเช่าเหมาเพนชั่นทั้งหลังถือเป็นการท่องเที่ยวในฝันเลยทีเดียว แม้แต่สมาชิกชมรมยังไม่ได้ไปทุกคน แล้วคนนอกอย่างเราเขาไม่ให้ไปก็ไม่มีสิทธิ์ไปว่าอะไรเขาอยู่แล้ว เลิกคิดเถอะนะคุณอาเคจิ

“แต่เมื่อไม่นานมานี้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้วค่ะ”

เฮ้า เจ้าลางเมฆฝนก่อกวนขึ้นมาแล้วละสิ

“สองอาทิตย์ก่อนวันเดินทาง เกิดมีสมาชิกขอถอนตัวหลายคน ที่จริงคนที่เล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังก็เป็นหนึ่งในคนที่ขอถอนตัว”

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นรึ”

คุณอาเคจิไม่ได้ยกกาแฟขึ้นจิบเลยตั้งแต่เมื่อครู่ ความสนใจทั้งหมดพุ่งไปยังเรื่องที่คุนเคนซากิพูด

“มีคนส่งจดหมายขู่มา”

คุนเคนซากิยกกาแฟขึ้นดื่มเหมือนจะกลั้วให้รอเรื่องสำคัญ

“คนที่เจอคนแรกคือเพื่อนฉันเอง วันนั้นเขาเผชิญมาถึงห้องชมรมเร็วเป็นพิเศษก็เห็นกระดาษใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ”

“แล้วเขียนอะไรไว้”

“เขียนไว้ว่า ‘เหยื่อปีนี้จะเป็ใคร?’ ข้อความเขียนด้วยปากกาเมจิกสีแดง ตัวอักษรตั้งใจเขียนด้วยลายมือแบบละมวก น่าจะเพื่อไม่ให้สาวไปถึงผู้เขียนได้”

ผมเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“เป็นข้อความที่ประหลาดดี ไม่มีคำกริยาบ่งชี้ว่าจะฆ่าหรือจะสาป
แช่งจริงๆ แล้วจะว่าเป็นจดหมายขู่ก็ไม่ถูก”

“ใช่เลยค่ะ แต่ก็มีสมาชิกชมรมหลายคนที่พอจะรู้ว่าข้อความนี้มี
ที่มาที่ไปยังไง”

คุณเคนซาคิเบาสีงลง เกรงว่าจะมีใครมาได้ยินเข้า

“ปีที่แล้วสมาชิกชมรมผู้หญิงคนหนึ่งไปออกค่ายกลับมาแล้วฆ่า
ตัวตายหลังจากปิดเทอมหน้าร้อน คุณอาเคจิไม่รู้เรื่องนี้หรือคะ”

“อ้อ เรื่องนี้เคยได้ยินแล้ว ก็น่าจะเคยสืบเรื่องอยู่นิดหน่อย แต่สุดท้าย
เหมือนจะสรุปว่าไม่ได้เป็นการฆาตกรรมก็เลยไม่เป็นข่าวใหญ่ออกมา”

“ใช่ คงบอกไม่ได้ว่าการฆ่าตัวตายกับการออกค่ายเกี่ยวข้องกัน
แต่จากคำให้การของสมาชิกชมรมหลายๆ คน พูดกันว่าวิดีโอวิญญาณที่
ไปถ่ายทำเมื่อปีที่แล้วมีใบหน้าของคนที่ไม่ได้เตรียมกันไว้ก่อนเผลอมาด้วย”

“เพราะเหตุนั้นก็เลยเชื่อกันว่าโดนอาถรรพ์หรือคำสาปหรือครับ?”
ผมถามพลางขมวดคิ้ว

“ก็เป็นแค่ข่าวลือเท่านั้นแหละค่ะ แต่สมาชิกชมรมก็เชื่อไปแล้ว
ว่าการออกค่ายคือต้นเหตุ ที่จริงปีที่แล้วนอกจากจะมีคนฆ่าตัวตาย ก็ยัง
มีหลายคนที่ยอลาออกจากชมรมหรือไม่ก็ลาออกจากมหาวิทยาลัยไปเลย
ถึงจะมีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นแต่ปีนี้ก็ยังมีการจัดกันอีก”

“เป็นเพราะจดหมายขู่เลยทำให้กลัวกันไปเลยละสิ” คุณอาเคจิรับช่วง

“ใช่เลยค่ะ”

“สมาชิกชมรมที่ขอถอนตัวนะ เชื่อกันว่าจดหมายขู่กันด้วยหรือครับ”

ผมก็ยังไม่ค่อยเชื่ออยู่ดี จริงอยู่ที่ว่าน่ากลัว แต่วัยรุ่นสมัยนี้ไม่น่าจะ
ยกเลิกแผนการไปเที่ยวเพราะเรื่องแบบนี้

คุณเคนซาคิพยักหน้าเห็นด้วยกับสิ่งที่ผมพูด

“ยังมีต่อค่ะ คือหลังจากที่เพื่อนฉันได้จดหมายขู่ ประธานชมรม
ก็เข้ามาหาที่ห้องชมรมทันที”

“ชินโดคุงสินะ” คุณอาเคจิเสริม คงเป็นคนที่ไปตามตื้อขอร้องให้
ยอมไปออกค่ายนั้นด้วยสินะ

“ใช่ค่ะพอคุณชินโดเห็นจดหมายก็เลยสั่งทุกคนว่าอย่าแพร่พราย
ออกไปให้คนอื่นรู้

ที่จริงแล้วคุณชินโดเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรมเพียงไม่กี่คนที่ไม่
ออกค่ายเมื่อปีที่แล้วด้วย เพื่อนของฉันรู้สึกได้จากท่าทางของคุณชินโด
ว่าคงจะมีเบื้องหลังที่ไม่ชอบมาพากลอยู่แน่ๆ จึงตัดสินใจไม่เก็บไว้เป็น
ความลับ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้คนอื่นฟังแล้วก็ไปขอถอนตัว สมาชิกในชมรม
คนอื่นก็เลยขอถอนตัวตามๆ กัน”

มันก็สมควรอยู่ ถ้าประธานชมรมซึ่งน่าจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว
ทำตัวน่าสงสัย กลุ่มสาวๆ ก็ต้องกังวลกันแน่นอน

“อย่างนี้เอง เข้าใจแล้วว่ามันเป็นยังไงมาล่ะ”

คุณอาเคจิพยักหน้าแล้วถามอย่างระมัดระวังว่า

“เมื่อครู่นี้ที่พูดว่าเจรา มันหมายความว่ายังไง”

“คุณชินโดเขากำลังกลุ่มใจเรื่องที่ไปขอเข้าเฝ้าเพนชั่นจากศิษย์เก่า
มา จะขอยกเลิกเพราะจำนวนคนไม่พอก็ไม่ได้ ตอนนั้นจึงมีความเป็นไปได้
ที่จะเปิดรับคนนอก”

“แต่ผมถูกปฏิเสธมานะ”

“ก็เพราะที่คุณสมัครไปมีแต่ผู้ชายไง”

คุณเคนซากิพูดฟันธง

“งานนี้ จุดประสงค์จริงๆ ก็คือ การนัดจับคู่กันระหว่างหนุ่มสาว
ถ้าไม่มีผู้หญิงไปด้วยก็就会被ปฏิเสธ เลยอยากจะมาชวนว่า เราไปด้วยกัน
ไหมคะ”

เมื่อได้ฟังข้อเสนอนี้ทำให้ดวงตาสว่างจนถึงกับเบิ่งโต

“คุณอาเคจิเองก็ถูกตั้งสมญานามว่าเป็นโฮล์มส์แห่งมหาวิทยาลัย
ชินโด จะว่าไปเรื่องการไปออกค่าย หรือจดหมายขุ่ยนรนามน่าจะเป็นคดีที่

คุณอาเคจิชอบไม่ใช่หรือคะ”

“อืม”

ทำลุ่มเสี่ยงทำทางเหมือนคิด แต่ความจริงแล้วกำลังดีใจจนเนื้อเต้น
สันชาจนงานซ้อนบนโต๊ะกระทบกันเสียงดังกึกกักเพราะเก็บความตื่นเต้น
ไว้ไม่อยู่ ทว่าเจ้าตัวไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าตนเองออกอาการจนคนอื่นรู้ไปถึง
ไล่ถึงพุง ยังแก้มองกระแอมไอเพื่อกลบเกลื่อนเสียด้วย

“อืม จะว่าชอบก็ใช่ะ”

“จริงๆ แล้วฉันคุยกับคุณชินโดมาแล้วเรียบร้อยแล้ว ดูเหมือนว่าการ
ชวนสาวๆ ไปออกค่ายไม่ใช่เรื่องง่าย เขาก็เลยมาชวนผู้หญิงที่ชมรมการ
แสดงด้วย ถ้าฉันไปด้วยก็จะพาเพื่อนผู้ชายไปด้วยได้อีกสองคน”

ช่างเป็นคนทีรอบคอบจริงๆ และถือว่าเป็นโชคดีมากของพวกผม
หรืออย่างน้อยก็คุณอาเคจิที่อยู่ดีๆ ก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องทำ
อะไร แต่ผมรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลจึงพูดแทรกขึ้นว่า

“เอ...เมื่อสักครู่คุณพูดเรื่องการเจรจาต่อรองนี่นา ถ้าแบบนี้มันมี
แต่พวกผมที่ได้ประโยชน์ อยากรู้ว่าทำไมถึงเอาเรื่องนี้มาคุยกับพวกผม”

ในตอนนั้น ผมรู้สึกว่าจะแอบเห็นเขี้ยวเล็กๆ โผล่ออกมาให้เห็น
จากริมฝีปากที่เผยอเล็กน้อยของคุณเคนซากิ แต่รอยยิ้มเพียงแค่นี้
วินาทีที่ถูกซ่อนไว้เพราะเธอก็มั่นหน้าลง

“เงื่อนไขของฉันก็คือต้องไม่ถามถึงเหตุผล”

ช่างเป็นการเจรจาที่แปลกประหลาด เคนซากิ อิรุโกะที่อยู่ดีๆ ก็ปรากฏ
ตัวต่อหน้าพวกผมนั้น มาบอกว่าอยากจะไปออกค่ายที่มีลัทธิลึกลับกับ
พวกผมทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เริ่มมาก็มีแต่เรื่องที่ไม่เข้าใจเต็มไป
หมด แต่ก็เพราะอย่างนี้แหละ คุณอาเคจิจึงไม่คิดจะวางมือง่ายๆ แน่ฮอน

“โอเค ผมตกลงตามนั้น”

แล้วมุมปากนั้นก็เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มที่กลั่นไม่อยู่อีกครั้ง

บทที่ 2 : บ้านชิน

1

แสงแดดเจิดจ้ายามเช้าสาดส่องไปยังตึกคอนกรีตเก่าๆ คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเชื้อรา ที่ชอบหน้าตาไม่หลงเหลือทั้งผ้าผืนและบานกระຈກหน้าตาให้เห็น

โรงแรมเก่าๆ ตั้งอยู่กลางหุบเขานี้ถูกทิ้งร้างมาหลายปีแล้วรอบๆ บริเวณไม่มีสิ่งก่อสร้างใด ทำให้ในปัจจุบันแม้แต่คนที่อาศัยอยู่แถวนี้แทบจะไม่มีใครอยากเอื้อมกรายเข้ามาใกล้ ฮามาซากะหรีตาลงแล้วเริ่มคิด วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสราวกับจะเยี่ยหยันว่าวันนี้ ที่เหมาะกับความตายควรจะเป็นวันแบบนี้แน่

มีเสียงเรียกมาจากด้านหลัง

“ฮามาซากะ มีข่าวจากกองโศกนาฏกรรมว่าเมื่อวานนี้ ทั้งตำรวจทั้งหน่วยความมั่นคงบุกเข้ายึดห้องวิจัยของนายตามที่คุณบอกไว้”

“จริง”

ชีวิตนักวิจัยของฮามาซากะกว่ายี่สิบปีและห้องวิจัยของมหาวิทยาลัยที่ทุ่มเทมาทั้งชีวิตได้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูเสียแล้ว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ฮามาซากะรู้สึกโศกนาฏกรรมตัวล้นหรือเกิดความแค้นเคืองใดๆ เขาแค่แสดงท่าทีเฉยเมยเสียบๆ เขาเอาผลการวิจัยออกมาได้ทั้งหมด ข้อมูลในคอมพิวเตอร์ก็ลบทิ้งไปหมดแล้ว ส่วนเอกสารที่ทิ้งเอาไว้ก็ไม่ได้มีค่าอะไรมากนัก ห้องวิจัยนั้นเป็นแค่เพียงเปลือกตักแต่ที่ตัวเต็มวัยลอบรวบรวมไปเชิญค้นกันให้หัวหมุนไปเลย

ภารกิจที่เหลืออีกอย่างของฮามาซากะก็คือ การประกาศผลการวิจัยให้โลกได้รับรู้

ในคืนนี้ นอกจากฮามาซากะแล้วยังมีชายฉกรรจ์อีกห้าคน มีทั้งคนที่รู้จักกันมานานและคนที่เพิ่งจะรู้จักกันได้เมื่อไม่กี่วันมานี้ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ว่าปัญหาอะไรสำหรับเขา เพราะทุกอย่างจะจบสิ้นลงภายในวันนี้แล้ว

“ได้เวลาออกเดินทางแล้วละ เมื่อการจราจรจะติดขัด ต้องไปถึงสถานที่จัดงานตามเวลาที่กำหนดไว้ไม่งั้นก็ไม่มีความหมาย”

“เข้าใจแล้ว” ชายคนหนึ่งตอบพร้อมทั้งยกสัมภาระของตัวเองขึ้นสะพายบ่าแล้วตะโกนเรียกคนอื่นๆ

“ได้เวลาทำสงครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว ไปกันเถอะ”

พอสิ้นเสียง ชายคนอื่นๆ ที่เหลือก็ให้ร้องดังจนติดปากพร้อมทั้งชูกำปั้นด้วยความฮึกเหิม มีคนหนึ่งตะโกนเสียงแหลมปรืดออกมาว่า

“คอยดูเถอะ พวกเราจะไปเปิดกล่องแพนโดร่ากันเดี๋ยวนี้แหละ!”

พูดประหนึ่งว่าตัวเองเป็นพระผู้มาโปรดอย่างนั้นแหละ ฮามาซากะมองไปยังคนพูดด้วยสายตาเย็นชา

ชายคนนี้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่ง หลังจากเข้าทำงานไม่นานก็เข้ากับสังคมที่บริษัทไม่ได้จำเป็นต้องลาออกมา หากมองจากสายตาของคนนอกแล้วก็แค่ไอ้ขี้แพ้คนหนึ่งที่เขาแต่กันด่ากล่าวโทษ สาदความไม่พอใจใส่โลกทั้งใบ ฮามาซากะชวนเขามาร่วมแผนการ และชายคนนี้ก็ยอมมาร่วมทำงานด้วยและกำลังจะยอมสละชีวิตเพื่อเขา

จริงอยู่ที่พวกเขาเป็นพวกพ้องแต่ก็ไม่ใช่ผู้ร่วมอุดมการณ์แต่อย่างใด เป็นเพียงกลุ่มคนที่ฮามาซากะรวบรวมมาเพื่อช่วยให้แผนงานนี้ลุล่วง พวกเขาเป็นเพียงแคว่มาดงานเท่านั้น แต่ก็จริงอยู่ที่ถ้าไม่ได้กำลังของพวกเขา งานนี้ก็ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้

อีกอย่างพวกเขายังไม่เข้าใจองแท้

แผนการนี้ไม่ใช่การเปิดกล่องแพนโดร่าแต่เป็นตู้เก็บของต่างหาก

มันคือตู้เก็บเอกสารที่เหลืออยู่ขององค์กรแห่งหนึ่งที่ชื่อว่าสถาบันมาดาระมะ
และที่พวกเขาจะเปิดเผยให้โลกได้รับรู้ในวันนี้ก็เป็นเพียงลึกลับหนึ่ง
เท่านั้น

2

วันออกเดินทางกลับบ้านพักตากอากาศ

คุณอาเคจิ ผมและคุณเคนซากินัดพบกันที่สถานีรถไฟที่ใกล้
มหาวิทยาลัยที่สุดแล้วขึ้นรถไฟไปด้วยกัน ได้ยินมาว่าบ้านพักที่จะไปอยู่
ในตัวจังหวัด S ริมหะเลสาบซาเบะอา ผู้เข้าร่วมออกค่ายคนอื่นๆ นัดพบ
กันที่สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด รอบๆ ทะเลสาบซาเบะอาเป็นที่รู้จักกันดีว่า
เป็นสถานที่พักตากอากาศหน้าร้อน มีทั้งบ้านพักตากอากาศส่วนตัวและ
สถานที่ตั้งแคมป์มากมาย การได้มาออกค่ายที่นี่ถึงสามวันสองคืนนับว่า
เป็นเรื่องมหัศจรรย์สำหรับชมรมนักศึกษาทุกๆ ไป

“เป็นอะไรไปหรือฮามุระคุง ทำหน้าดำคร่ำเครียดแต่เช้าเลยนะ!”

คุณอาเคจิใส่เสื้อฮาวายที่ไม่เข้ากับบุคลิกแม้แต่นิดเดียว ทำทาง
ตื่นเต้นดีใจจนออกนอกหน้า สาเหตุเป็นเพราะทั้งเรื่องบ้านพักตากอากาศ
และเรื่องจดหมายขู่

แต่ผมกลับรู้สึกหนักอกหนักใจเป็นอย่างมาก แค่ชมรมคันคว้าเรื่อง
ลึกลับยังเข้ากับเขาไม่ค่อยได้ แล้วนี่จะให้ไปค้างคืนร่วมกับหนุ่มสาวคนอื่นๆ
เพื่อนัดจับคู่เจตอย่างนั้นหรือ

“ผมก็หน้าแบบนี้มาตั้งแต่เกิด อีกรูปอย่างเราได้รายละเอียดแค่มาพัก
สามวันสองคืน มีใครมาด้วยบ้างก็ยังไม่รู้ แบบนี้จะไม่ให้กังวลได้ยังไงครับ”

“ต้องเป็นคนที่พูดภาษาญี่ปุ่นรู้เรื่องแหละนะ ไม่ได้ถูกส่งไปอยู่แดน
สงครามที่ตะวันออกกลางซะหน่อยจะกังวลอะไร แล้วเหตุร้ายจะเกิดเมื่อไร

ก็ไม่มีใครรู้ ไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

ผมไม่ได้กังวลเรื่องภาษาหรือเหตุร้ายอะไรนั้นหรอกนะ ผมกังวลว่าคุณอาเคจิที่มีระดับความอยากรู้อยากเห็นสูงสุดต้องไปอยู่ร่วมกับหนุ่มสาวคนอื่น ๆ มากกว่ากังวลเรื่องจดหมายสูญเสียอีก เพราะคนคนนี้มีความเป็นไปได้ที่จะเอ่ยปากถามออกไปได้งั้นๆ ว่า “จริงหรือเปล่าที่การออกค่ายที่นี้เมื่อปีที่แล้วเป็นสาเหตุให้คนฆ่าตัวตาย ก่อนและหลังเกิดการฆ่าตัวตายมีอะไรที่น่าสงสัยบ้างหรือไม่” เป็นต้น

คุณเคนซากิที่นั่งติดกับผมซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามคุณอาเคจิหันมาขอโทษ

“โทษทีนะ ฉันควรถามรายละเอียดจากคุณชินโดมาให้มากกว่านี้อีกหน่อย”

“เอ่อ ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้หมายความว่าอะไรก็ซังขนาดนั้น ไม่มีปัญหาครับ”

ผมหลบสายตาไปข้างอื่น อยู่กับคนสวยแล้วประหม่าเหลือเกิน

วันนี้คุณเคนซากิไม่ได้ใส่ชุดดำทั้งชุดเหมือนวันที่พบกันที่ร้านกาแฟ แต่เป็นชุดกระโปรงติดกันไม่มีแขนประดับลูกไม้สไลด์ ‘คุณหนูในฤดูร้อน’ ชุดกระโปรงสีขาวประดับลูกไม้ หน้าอกผูกริบบิ้นแถบใหญ่ ที่คอดูเรียบๆ แต่มีความหรูหรา หมวกฟางที่ศีรษะทำให้ดูเหมือนเด็กสาวรุ่นวัยสิบกว่าๆ เธอทำหน้าอ้อนวอนขอโทษแบบนั้น แม้แต่ผมก็ยังรู้สึกสะท้านใจ

“เออละ”

คุณเคนซากิคุกเข่าบนที่นั่ง เอื้อมมือไปเปิดหน้าต่าง ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศระบายออกไปให้ลมเย็นสบายจากข้างนอกเข้ามาแทนที่ลมที่พัดเข้ามาทำให้ผมวกของคุณเคนซากิปลิวไสว

“ว้าย” เธอร้องแล้วรีบเอาทั้งสองมือจับหมวกไว้ เผยให้เห็นใต้ท้องแขนขาวเนียน ผมหันตัวและหน้าหนี มองออกไปนอกหน้าต่าง

รถไฟสีตัววิ่งท่ามกลางวิวทัศนียภาพกว้างไกล เมื่อมองออกทางหน้าต่างทำให้รู้สึกวาร์ววิ่งเข้าเกินไป ต้นข้าวเขียวขมู่มล่อมเกิดเป็นคลื่น